

KAJ KALIN
POP

Ostin pääsyn. Sain tarran. Saa nähdä: halvalla kallista. Toisto on kielletty. Seinillä on kameran kuvia. Se ei ole taidetta. Tanskalainen viiva halkaisee linssin. Kuten nimessä Søren.

Museo on esittämisen tapaus. Se on eristämisen menetelmä. Se perustuu ajan *viettoon*. Se ilmenee esteettisesti. Ellei mystisesti.

Tarkoituksena olisi lähinnä lumoutua. Esillä on sen suuntaisia yrityksiä. Tavarat ovat tällä kertaa *esineitä*.

Esineenä tavara on joutilas ja herkkä. Koskettaminen on kielletty. Vaikka huimaisi. Tai menisi polvet alta.

Esineeksi todettu on *pinnaksi nimetty raja*, poi-
muineen ja taskuineen. Ihmisessä se hengittää, eristää ja erittää (kts. *Ymmärrys. Verinahka. Orvaskesi*).

Kieltoa valvotaan. Määräykset eivät nukahda. Lakien ominaisuus on *viiraus*. Vartija näkee näkymättä. Virka-
vaate on Haadeksen harmaa. Ilmastointi kohisee. Happi ei.

Silti jättiläispeukalon¹ kynnessä on sormenjalkiä. Jopa naarmuja! Onko sitä raavittu? Kynnen kuuluisi olla kirkas ja näyttää kuvaruudulta. Henkilökunta pahoittelee. Sellaista se on. Määrärahoja leikellään. Heti kun silmä välttää.

Pinnat pitävät yhtä. Tekstin merkitys on fontti. On räikeää ja kimmeltää, kuin nukutuksesta herätettynä. Niin märkää ynnä nieltävää, edestä ja takaa otettavaa.

Urinaalin ja soppapurkin yhdynnästä on näemmä koitunut suurta hupia.

Tunnetilani on herännyt, kausaalisesti kaukaa, ketjuuntumalla. Olo alkaa olla onnistunut ja saatanan pyyteetön (kts. *Porvaristo*).

Esineiden pitäisi erota muista kohteista. Ne voivat kuulemma, jos on mäihä, saostua *esteettiseksi* (kts. *Teos. Ektoplasma*). Niiden on määrä toimia ja *tuottaa* elämyksiä (kts. *Lisäarvo*). No, sitä ootellessa.

Paikka on EMMA. Se on vanhastaan *suomalainen kansansävelmä, sota-ajan hitti ja neuvostoliittolainen DP-27-pikakivääri*. Aseessa oli pyörivä lipas. Kiekko muistutti gramofonilevyä. Kivääri napsi soitellen. Siitä nimi.

Kuljen varjossa. Katselen esineitä. Esineet ovat esillä. Esineet ovat asemassa.

Esineet ovat *kunkinhetkessä* järjestyksessä. Esineen paikka on *pelkkyy*.

Esine on lähestymisen kokemus. Tämäkään tunne, kuten tunteet yleensä, ei ole järjellinen, vaan osittainen ja *muualta*. Muun alla, lähinnä hautausmaalla.

Tarvitaan vieras tilaisuus. Avaruus olisi jo luksusta. Mutta sinne ei lauota taidetta.

Kukapa ei? Heikkona hetkenään, haluaisi olla täydellisesti vapaa, elämän ulkopuolinen, mieleton esine? Huipputuote ja työn kalu itse teossa, ammattilaisen käytössä, käsissä, käsittelyssä, käsityksissä?

Jokainen haluaa olla saatavilla. Jokaisessa on käyttöarvo (kts. *Ikä*). Kaikki on kaupan. Kaikkien on mentävä kauppaan. Jos on varaa, voi pistäytyä ostoksilla. Sekin piristää, kummasti.

Dominantit (*jaksolliset*) suunnittelevat. Alistuvat (*esteettiset*) kuvittelevat. Tähän perustuu markkina.

Jos on sielu, *aineksellisuuden* oletettu sisäinen järjestys ja logiikka, sen suunta on kiihtyvästi sisään. Ihmiset jakautuvat, *näetsen*, niihin, jotka orgasmin hetkellä katsovat silmiin ja niihin, jotka *eivät*. Jälkimmäiset ovat sosiomateriaalisia (kts. *Sartre*) ja useimmiten uskonnollisia tai kansallismielisiä.

Omavaloisessa vitriinissä on ilmatiiviitä astioita. Ne on ostettu *Tupperware*-kutsuilta. Suomen ensimmäiset järjestettiin 1965. Emäntä Itse oli maahantuoja. Sittemmin puolustusministeri ja presidenttiehdokas. Lopulta Rauhanlähettilas.

Kaikki virtaa, kaikki kiertyy (kts. *Akanvirta*). Ainakin 60-luku. Mihin ja milloin se olisi päättynyt? 1960-luvun 50-vuotispäivät menivät jo. Niitä vietettiin globaalissa perhepiirissä, entiseen ja etniseen malliin, sodan ja pornon merkeissä. Koodi oli *casual free*. Sankari oli timmissä kunnossa. Puvun takki *slim-fit*.

En järkeytä, pilvipalveluratkaise, saati korporatisoi (kts. *Harry Potter*). En ole kilvoitellut korkeampaan tietoon (kts. *Sfäärien musiikki*) tai edennyt ylempiin palkkaluokkiin (kts. *Tietotekniikka- ja tuotekehityspalveluyhtiö*).

Ostelen teollisuusruokaa, mikäli havaitsen punaisia lippuja. Olen ansioton ja tuloton. Voisin vaikka huorata, mutta lihakseni ovat ysäriä. Niillä ei pahemmin päristä. Pitäisi olla enemmän tavaraa ylävartalossa, käsivarsissa. Sikspäkki on *Out*. Kuka nyt perhe- tai kokkiohjelmissa napaansa näyttellee?

Silti lupasin kirjoittaa, *lupauduin kirjoittamaan*, sitouduin kaikkeen *tähän*² ketterästi. Tuosta vain. *Ergo*.

Kielipistako kiikasti vai mistä, mutta *Raha*, tuo todellisuutta koskeva perustava metafyyminen kysymys, servattiin. Jotenkin perheyhtäläisittäin, retrosti. Sillä siitä mistä ei voi puhua... *OMG. Who the fuck cares!*

Objektiivisesti ajatellen – yhteenvedonomaisesti – elämäni on *Tyly + Vapaa-ajan Harraste*.

Tässä, tai rennommin: *mussa*, ei oleile mitään sen heeroisempaa. Syöksylasketelluissa luissani ei ole titaania.

Leikkasin irti, avukseni pälkähässä, Toukokuun Edun, *Valonöörin*. Uusi suomalaisen filosofian airut!

Tarjoaa Näkemyksensä Merkityksellisen Elämän rakentamiseksi. Ennen 29,90 Nyt 23,-.

Olen vieras, näyttelyvieras. Kaksi nollaa desimaalissa ja rapiat päälle. Mutta jälkisosiaalisessa tilanteessa ei niin pahaa, ettei jotain hyvääkin. *Yolo. Anyone Can Make Millions! Ebin.*

Elikkä juurikin näin, tò dellakin, näillä mennään, *ihan freenä*, sängystä ja sukupuolesta toiseen. *Bill/Boll/Tip/Top/Versatile/192/82/19,5. Paikka on. Aikaa myös viikonloppuisin.*

Sosiaalisen arviointikyvyn ylin aste on bongata ja bondata *à la Linné* oikea laji, useimmiten baarista. Mutta miten sönkätä, koodata, täsmätä sanaa?

Heikkoina hetkinä elekin menee. Hymy, halaus, *Oh!* jopa pusu. Niillä on olemus. Sanoilla ei.

Mutta mikä eteen? Minkäs teen? Tätä, siis *sitä*, oletettua, tilattua, mahdollista kirjoitusta en voi tanssia (kts. *Tanzsprache. Sprechgesang*), enkä kiihdyttää-halkaista (kts. *Cern. Tshernobyl. Fukushima*).

Kun en jaksa niin en jaksa. Taidepuheen (kts. *Mai-nonta*) ikonografiaa tuottavia muodostoja moduksineen jne. *hoho-hoijaa blaa blaa*.

Ehkä yritän laulaa? Noin, sanotaanko: ornitologisesti? Vihellys, tirske ja liverrys! Mikä neurokemikaalinen leimahdus ja hermostollinen älynväläys!

Kuuleminen on joka tapauksessa todempaa kuin se mihin valoa nyt sitten tarvittiinkaan.

Vai ryhtyisinkö tuoksumaan kuin jokin keskiajalta periytyvä kukka? Tyyliin *Ohne Warum*, auringon vähennyslaskussa, molekyylipirskeinä? Menisi kiitäjät siiviltä himosta. *Oi armastus! Ma kukoistaisin!*

Miten materiaa hallitaan? Miten spehtaakkeleissa halutaan? Luksit on säädetty aamuruskon lukemiin. Täällä, *sitä paitsi*, erottuu selvä haju: joku on käytellyt legacy-tunkkia. Miten ihmeessä täällä siivotaan?

Iskettävää ei muuten näin sunnuntaina, tunti esillepanon avautumisesta, näyttäisi olevan paikalla.

((That hyletic current in the stream of consciousness known as sex.))

Puolueessa, taiteessa, tieteessä ja seksissä *muka* suuntaudutaan. Ei tässä muuta tehdä, kun tuodaan uutuuksia markkinoille, ihmistä ja tavaraa. Sitä mitä *mikä* tuntuu erityiseltä, himottaa ja pelottaa, vähän ennen kiintymys-efektiä.

Historia on Olon Ylin Olio. Sitä ei saa unohtaa (kts. *Zakhor*). Muuten tulee multisentrisyys ja hajonta (kts. *Auschwitz*). Dokumentit, luetteloitu taide, valjaisaan, iloitsee ja olioitsee. *Das Ding Dingt Ding Dong!*

Toki, ei tarvitse pelätä. Museoesine ei leviä (kts. *Moraalinen paniikki*). Esitetty artefakti ei tartu kaupasta eikä irtosuhteesta. Se on yhteistä omaisuutta. Sosiaalipalvelus, seurakuntabonus.

Kulttuuri (kts. *Armeija*) osallistaa (kts. *Reservi*). Se kuuluu kaikille. Siitähän tämä alkoi, triumfista. Tahtoo sanoa: Antiikista. Sotasaaliista ja -vangeista. Molempia esiteltiin. Jälkimmäiset tapettiin. Raiskaamisen jälkeen, luonnollisesti. Siinä sitä meni jo heti alkuunsa, semiootikon puhteiksi, tyyli vai aihe samaan säkkiin.

*Sikaperhe*³ vuodelta kusiysi on kyllä, vartija kuiskaa, näyttelyn suosituimpia teoksia. Se on lasikuitua. Se ”edustaa” taiteilijan ”sikatuohtantoa”. *Ihan kun meillä kotona!* puhkuvat lapset kun päätyvät tähän. Kaikilla on niin muu-kaa-vaa.

Silloin käytettiin ärsyttäviä, so. aikaa kestävämpiä, jopa provokatiivisia, aineita – mitä konservattorin ammattiin tulee. Lastulevyä ja alkydimaalia. Molemmat kihahitivat ja humahtivat. Ai niin, *Sikaperhe* oli siis vielä lasikuitua. Toisin kuin ihmisaivot. Neurologisen loren mukaan ne ovat ”*extraordinarily plastic*”.

Fiilis, noin yleisesti ottaen, on kyllä ihan mahtava. Otetaan rennosti. Kukaan ei loukkaannu. Ainakaan taiteesta. Palveluista usein kyllä. Kun asiakkaita on paljon, voi vessoista loppua paperi. Japanissa on muuten jo kommentoivia vessoja.

Sanoisinko tähän kohtaan jotain rumaa, taidehistoriallista ja kulttuuripoliittista? Miten olisi: *Ironia, Pörssi ja Yhteiskuntakritiikki. Help* (kts. *Beatles*). Jäi aamulla hampaat putsaamatta. Olisi pitänyt käyttää hammasväliharjaa (0,05 mm). Kulmahampaiden välejä kiristää *tosi-seikka* (luomukuitu, kokovilja).

De-vittu että osaakin olla ennakoimatonta ja probleemaattista! Tämä *tällaisuus*. Mitä lieneekin. Sanotaan vaikka, kun jälkikasvu ja muija ei ole messissä: *Filosofin Vapaus*.

Tärkeintä ei ole se *mitä*, vaan *miten*, esim. oppii.

Siinä mielessä (kts. *Nous*), taidepoliittisista syistä, en äänestänyt loogista empirismää. Ehkä olisi pitänyt? *The Next Guggenheim* päivitetään 220 000 bruttotonnin ja vähintään 5000 matkustajan risteilyalukseen.

Tähän väliin, joo ihan vaan ei-kaupallisesti, pieni museopedagoginen vihje: Enemmän näyttelystä saat irti, jos kuvittelet shoppaavasi *On Line*. Kaiken saa *sitten* palauttaa maksutta. Voit haluta & luopua. Voit sovittaa *mokshaa* (kts. *Nirvana. Kurt Cobain*).

Totaalikapitalismi tykkää peukuttaa Buddhaa: *Yes, something like this but not this*.

Halutun ja hankitun *tuotepakkauksen* avaamisesta aiheutuva tunne on suosiotaan reippaasti lisäävä filosofisuskonnollinen elämys (kts. *Aura. Apeiron. Numen*).

On samantekevää mitä himosta salpaantuneet organimit sanovat toisilleen. Siinä tilassa on vain kosketuspaine ja ääniaaltojen kutina sisäkorvassa. Hermosto selaa hormonijärjestelmiä. Biohissaa piisaa. Huokosia avautuu

ja sulkeutuu. Pääsee ääniä. Erittyy nesteitä. Ruumiit toimivat. Kuten tapana on.

Himosta turpoavien ja alushousujaan kostuttavien rakastavaisten sanomiset (kts. *Sweet Nothings*) jääkööt sikseen (kts. *die Gelassenheit*).

Mitä tekoa *Rakastansinulla* on ruumiin kanssa? Mutta niin tarjoilukypsä ruumis ääntyy.

Sanominen ei riitä. Pitää osoittaa sormella. *Se* erottaa Ihmisen eläimestä. Ihmissormi on elin. Ihminen viittoo tulevaisuudelle. Se on *tuolla*, se on *puolella*, ja *sitten* suunta. Se on virtuaaliseuraa. Paremmat (koska se ei enää sano mitään, se on aina väsynyt, päissään tai netissä) puutteessa.

Jos on/olet *minä*, sait potkut *Peltotielle*. Pläjähti elimistökaupallinen. Ottaa päähän vähän perkeleesti kun tulee maailmaa lätyyn 24/7, eikä tyyliin, sanotaanko, kerralla ja kybällä 9/11.

Lattialla lojuu tunti sitten, silloin, siellä, *Alessa*, shoppattua ainetta. Se lemahtaa jo. Kidusten kärjissä on harmaata. Seksilelut pitää käytön jälkeen tiskata. Vuoroista ja rooleista on hyvä sopia etukäteen. Tuntuu toiselta lomapäivältä Hua Hinissä. *Bonjour, Post Coital Tristesse*.

Allen Jonesin *Tuoli*⁴ on sentään kaikkien mielestä kiva juttu. Koodit ovat nostalgisia ja perustuvat hiili- ja teräsyhteisön perinteisiin. Terveisiä Habsburgien valtakunnasta! Kukapa ei olisi leikkinyt ratsua, orjaa, kidnappausta, rosvoa ja poliisia? Tai pukeutunut hassusti?

The Personal is Political. Identiteettipolitiikka se vain edistyy. Toiveita täytetään. Haluttavaa riittää. Yhä useammat tulevat itseksensä, *nykymuotoisesti*, sähköllä. Jalokojen väliseen individualismiin voi vetäytyä kuin *silloin ennen*, lukulampun, perheen ja ystävien piiriin.

Jokainen joka on omin silmin nähnyt hedelmien kypsyvän tai syönyt kesäyönä laiturilla kuutamossa (kts. *Romantiikka*) tietää tunteen.

Ajatuksettomien mekanismien todistaminen on usein hyvinkin kaunista. Mutta virheellistä.

Maailma osuu. Maailma sattuu. Olemaan, tietymättömissä.

Viitteet

- 1 César Baldaccini (1921–1998), *La grand Pouce*, 1968. Pronssi, 183,5 x 103 x 83 cm. Louisiana Museum of Modern Art. Louisiana Foundationin lahja.
- 2 Pop Art Design, 18.2.–10.5. 2015, näyttely. Espoon modernin taiteen museo.
- 3 Harro Koskinen (s. 1945), *Sikaperhe*, 1969. Installaatio, 400 x 400 x 200 cm.
- 4 Allen Jones (s. 1937), *Tuoli*, 1969. Akryylimaaali, lasikuitu, polyesteri, nahka, tekotukka, 79 x 59 x 99 cm.